

Súd: Okresný súd Galanta
Spisová značka: 17Csp/242/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318208344
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marianna Hostovecká
ECLI: ECLI:SK:OSGA:2019:2318208344.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta, v konaní vedenom pred sudkyňou JUDr. Mariannou Hostoveckou, v právnej veci žalobcu: L. O., nar. X. X. XXXX, trvale bytom XXX XX N., O. XXXX/XXB, zast.: JUDr. Vladimír Sidor, advokát so sídlom 920 01 Hlohovec, Železničná 4/A, proti žalovanému: POROFI CREDIT, s.r.o., so sídlom 824 96 Bratislava - Staré Mesto, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zast.: JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom 811 04 Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 500,- eur, takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 500,- eur a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd priznáva žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania vo výške 100 %, o ktorej výške súd rozhodne samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa svojou žalobou zo dňa 12. 12. 2018 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 500,- eur.

2. Svoju žalobu odôvodnil tým, že žalobca uzatvoril dňa 30. 9. 2010 so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1200,- eur, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 42 mesačných splátkach po 64,29 eura, pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 70,00 % a RPMN 67,15 %. Celková čiastka, ktorú mala žalovanej vrátiť bola 2700,13 eura. Okresný súd Galanta rozsudkom zo dňa 14. 9. 2017, sp. zn. 8Csp/144/2016 zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 2065,38 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne od tretieho dňa po doručení rozsudku žalovanému do zaplatenia, vrátane zaplatenia trov právneho zastúpenia v rozsahu 100 % (ďalej ako „Rozsudok“). Súd v rámci predmetnej zmluvy zistil najmä nasledovné nedostatky:

- výška RPMN uvedená v predmetnej zmluve je uvedená nejasným a nezrozumiteľným spôsobom,
- výška úrokovej sadzby 70% je v neprimeranej výške, teda v rozpore s dobrými mravmi, pretože viac ako štvornásobne prevyšuje úrokovú mieru komerčných bánk,
- v zmluve nie je uvedené započítanie splátky úveru na istinu, úroky a poplatky ako to vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch,
- v zmluve nie je uvedená adresa na podávanie sťažností a reklamácií,
- v zmluve nie je dojednaná konečná splatnosť úveru,
- dohoda o poskytnutí služby je neprijateľná zmluvná podmienka,
- istina úveru uvedená v zmluve nezodpovedá výške finančných prostriedkov poskytnutých spotrebiteľovi, nakoľko žalovaný neoprávnene strhol žalobcovi poplatok vo výške 172,79 eura.

Rozsudok napadol žalovaný včas podaným odvolaním, pričom Krajský súd Trnava rozsudkom zo dňa 26. 10. 2018 sp. zn. 26Co/29/2018 rozsudok súdu prvej inštancie vo svojej podstate potvrdil ako vecne správny (Krajský súd síce rozsudok zmenil, ale iba z dôvodu nesprávneho slovného vyjadrenia omeškania súdu prvej inštancie). Na základe týchto nedostatkov bolo právoplatne rozhodnuté, že Zmluva a úver z nej vyplývajúci sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo znamenalo, že spotrebiteľ bol povinný veriteľovi vrátiť len istinu úveru; platby prevyšujúce istinu úveru tak predstavovali bezdôvodné obohatenie, ktoré bol žalovaný povinný žalobcovi vydať.

Žalobca má za to, že sú dané všetky podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 129/2010 Z. z.

Vo veci totiž existuje:

1. porušenie povinnosti veriteľom, ktorú povinnosť mu ukladá zákon č. 258/2001 Z. z.; konkrétne sa jednalo o neuvedenie obligatórnych náležitostí do zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v dôsledku toho nedostatočné, resp. zavádzajúce informovanie spotrebiteľa o podmienkach poskytovaného úveru.
2. spotrebiteľ (žalobca) úspešne uplatnil na súde porušenie predmetných povinností, keďže o nich bolo právoplatne (v prospech spotrebiteľa) rozhodnuté Rozsudkom.
3. príčinná súvislosť, pretože spotrebiteľ bol v predmetnom konaní úspešný práve v dôsledku toho, že veriteľ (žalovaný) porušil právne predpisy a vyhotovil Zmluvu v rozpore s výslovným znením právnej úpravy.

Žiadne ďalšie podmienky na priznanie finančného zadosťučinenia pritom zákon nevyžaduje. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy (rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 07.12.2017, sp. zn. 3Co/101/2017). Pri nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačuje samotná hrozba ujmy (rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 12. 12. 2017, sp. zn. 7Co/100/2017). Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde (rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 12. 12. 2017, sp. zn. 7Co/101/2017).

Na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie teda postačí, ak veriteľ poruší práva spotrebiteľa, resp. povinnosti veriteľovi uložené právnou úpravou a spotrebiteľ tieto porušenia úspešne uplatní na súde. Medzi porušením povinnosti a úspešným uplatnením práva musí existovať kauzálny nexus. Spotrebiteľ nemusí utpieť skutočnú škodu, postačí, ak mu takáto škoda hrozí. V tomto prípade však možno konštatovať, že škoda spotrebiteľovi nie len hrozila (čo už samo o sebe je postačujúce na priznanie finančného zadosťučinenia) ale reálne aj vznikla. Pri čestnom a odbornom postupe žalovaného pri vyhotovovaní zmluvy, by majetkové práva spotrebiteľa neboli ohrozené a nebolo by do nich zasiahnuté. Je pravdou, že veriteľovi patrí a mala by patriť odplata za poskytnutý úver, avšak iba v prípade splnenia podmienky, že sám neporuší kogentné ustanovenia zákona upravujúce postup poskytovania úverov. Ak veriteľ postupuje v rozpore so zákonom a spotrebiteľ je tak objektívne uvedený do omylu v otázkach podstatných pre posúdenie obsahu, resp. rozsahu jeho záväzku, veriteľ tak bez právneho dôvodu ohrozuje jeho majetok a v končenom dôsledku do neho aj priamo zasahuje (ak je úver poskytnutý). Zásah do práv a majetkovej sféry žalobcu je pritom zrejмый z toho, že najskôr bol zo strany žalovaného zavedený (nepravdivo informovaný) o podmienkach úveru, následne bol nútený plniť na účet žalovaného prostriedky, na ktoré zo zákona nemal žalovaný nárok a napokon bol žalobca nútený podstúpiť súdne konanie za účelom ochrany svojich práv, keďže žalovaný sa aj napriek svojmu nezákonnému postupu odmietol akýmkoľvek spôsobom mimosúdne dohodnúť.

3. Žalovaný sa k žalobe vyjadril písomne dňa 28. 1. 2019. Vo svojom vyjadrení uviedol, že popiera uplatňovaný nárok čo do základu a aj jeho výšky. Z formulácie ustanovenia § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. vyplýva, že zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa prvej vety (domáhanie sa ochrany svojho práva). Za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy úvaha o vzniku nároku na finančné zadosťučinenie. Ako však uvádza v rozsudku sp. zn. 14Co91/2012 Krajský súd v Prešove, s ohľadom na jeho (pozn. § 3 ods. 5 uvedeného zákona) neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení. Poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán v spore má však byť vyvážené, čo teda znamená aj posúdenie, či účel sledovaný zákonom sa dosahuje vyslovením neplatnosti zmluvnej podmienky, celej odplaty za úver alebo nad rámec toho aj záverom o vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Z podanej žaloby nevyplývajú žiadne skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia ako spôsobu zavŕšenia ochrany spotrebiteľa. Jeho vznik nie je automatický, naopak, vznik tohto nároku treba chápať ako prostriedok završujúci ochranu spotrebiteľa za situácie,

kedy to okolnosti vyžadujú. Z podanej žaloby nevyplýva ani označenie práva spotrebiteľa, ktoré malo byť porušené a vo vzťahu ku ktorému (porušeniu) sa finančné zadostučinenie uplatňuje. Viaceré skutočnosti, na ktoré žalobca odkazuje a ktoré boli dôvodom pôvodného rozhodnutia sú neaktuálne (žiadne rozčlenenie splátky potrebné nebolo, žiadna adresa na podávanie reklamácie potrebná nebola, pretože tá sa vyžaduje len v prípade viazaných úverov a uvádzania adresy predávajúceho vid' § 15 zákona č. 129/2010 Z.z.).

Žalovaný poukázal na to, že žalobcom prezentované skutočnosti nielen nespĺňajú preukázanie podmienok podľa zákona vo vzťahu k žalovanému nároku, ale tiež na to, že žalobcom uvedené skutočnosti nie je možné posudzovať spôsobom vyplývajúcim zo žaloby. Z podanej žaloby nevyplýva žiadne skutkové okolnosti, ktoré by odôvodnili požadovanú sumu. Samotné „zadostučinenie“ je chápané ako forma náhrady ujmy v nemajetkovej oblasti. Právny poriadok pozná takúto formou náhrady či odškodnenia v rôznych prípadoch a situáciách. Pre porovnanie je možné poukázať na to, že žalobcom požadovaná suma napríklad dosahuje sumu bolestného v prípade niektorých stredne ťažkých úrazov či poškodení zdravia (porov. príloha k zákonu č. 437/2004 Z.z., ak zohľadníme hodnotu jedného bodu v roku 2018 v sume 18,24 eura). Žalobná požiadavka je z tohto pohľadu zjavne neprimeraná, čo je možné usudzovať aj bez toho, aby bolo potrebné či účelné vymenúvať prípady poškodenia zdravia zodpovedajúcich 27 bodom, v prípadoch ktorých bolo možné priznať náhradu cca. 500,- eur. Alebo ide o sumu, ktorá by sa podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a súdnej praxe priznávala za približne 20 dní väzobného stíhania, ak toto bolo neskôr zrušené pre jeho nezákonnosť (§ 17 ods. 4 uvedeného zákona). Týmto prímerom poukázal na to, že požiadavka žalobcu, ak by bolo oprávnená, je zjavne neprimeranou. Ak sa pozbavenie osobnej slobody v trvaní 20 dní nahrádza rozhodovaním súdnej praxe takou satisfakciou, akú požaduje žalobca, potom požiadavka žalobcu je zjavne neprimeranou.

Vzhľadom na uvedené žalovaný žiadal žalobu zamietnuť a súčasne priznať nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

4. Súd sa oboznámil s obsahom spisu a listinnými dôkazmi v ňom založených - najmä rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 8Csp/144/2016 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/29/2018 a zistil nasledovný skutkový a právny stav veci:

5. Žalobca podal žalobu tak, ako je vyššie popísané a odôvodnené. Okresný súd Galanta rozsudkom zo dňa 14. 9. 2017, sp. zn. 8Csp/144/2016 zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 2065,38 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne od tretieho dňa po doručení rozsudku žalovanému do zaplatenia, vrátane zaplatenia trov právneho zastúpenia v rozsahu 100 % (ďalej ako „Rozsudok“). Súd v rámci predmetnej zmluvy zistil najmä nedostatky, ako sú uvedené v bode 2. tohto odôvodnenia. Rozsudok napadol žalovaný včas podaným odvolaním, pričom Krajský súd Trnava rozsudkom zo dňa 26. 10. 2018 sp. zn. 26Co/29/2018 rozsudok súdu prvej inštancie vo svojej podstate potvrdil ako vecne správny (Krajský súd síce rozsudok zmenil, ale iba z dôvodu nesprávneho slovného vyjadrenia omeškania súdu prvej inštancie).

6. V prejednávanej veci súd vychádzal z rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 14. 9. 2017, sp. zn. 8Csp/144/2016 a zistených nedostatkov úverovej zmluvy (uvedené v bode 2. tohto odôvodnenia pod písm. a/ až g/).

7. Podľa § 3 ods. 5 veta prvá a tretia zákona číslo 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

8. Súd sa stotožnil s právnou argumentáciou žalobcu v plnom rozsahu tak, ako je to zdôvodnené v bode 2. tohto odôvodnenia. Žalovaný absolútne neprípustným spôsobom pri vyhotovovaní zmluvy porušil zákonné ustanovenia zák. č. 258/2001 Z.z. (podrobne špecifikované v citovanom rozsudku), čím sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu a to vo výške 2065,38 eura (úver bol poskytnutý vo výške 1200,- eur za úrok 70 % p.a. a revolving 632,61 eur za úrok 76,20 % p.a.). Vzhľadom na konanie žalovaného je súd, rovnako ako žalobca, toho názoru, že 500,- eur je primeraná suma finančného zadostučinenia a to aj s poukazom na výšku úveru a výšku bezdôvodného obohatenia.

Zákon nestanovuje minimálnu či maximálnu výšku primeraného finančného zadosťučinenia, preto vzhľadom na uvedené okolnosti súd vyhovel žalobe v plnom rozsahu, pretože považoval požadovanú sumu za primeranú a zodpovedajúcu konaniu žalovaného a výške poskytnutého úveru. Toto finančné zadosťučinenie je odrazom aj neodborného konania žalovaného pri uzatváraní zmluvy o úvere.

9. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie je nárokom objektívnym, ktorý nie je viazaný na naplnenie akýchkoľvek subjektívnych podmienok. Finančné zadosťučinenie a jeho výška má byť kompenzáciou za nevyčísliteľné straty, ktoré postihnutý utrpel, resp. prihliadne sa na to, aby náhrada ujmy predstavovala určitú satisfakciu za stav, ktorý musel žalobca týmto konaním žalovaného strpieť (už len prebiehajúce súdne konanie je pre laika stresovou situáciou). Predpokladom priznania finančného zadosťučinenia je v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa to, aby spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej predpismi na jeho ochranu, je treba uviesť, či a ktoré práva žalobcu ako spotrebiteľa boli porušené postupom žalovaného a posudzovanou úverovou zmluvou v konkrétnom prípade. Nie je potrebné pre priznanie zadosťučinenia, aby žalobcovi vznikla ujma reálna. Neexistuje spôsob výpočtu, vzorec, ktorý by určil konkrétnu výšku finančného zadosťučinenia a je len výsledkom voľnej úvahy súdu s prihliadnutím na okolnosti prípadu.

10. V prejednávanom prípade žalovaný jednoznačne nedôvodne, nezákonne získal od žalobcu bezdôvodné obohatenie a to vo výške 1,72 násobku poskytnutého úveru. Tunajší súd rozsudkom pod sp. zn. 8Csp/144/2016 určil úver za bezúročný a bezpoplatkový pre mnohé pochybenia pri vypracovaní zmluvy o úvere, keď sa žalovaný snažil vyhnúť právnej úprave o spotrebiteľských úveroch. Konanie žalovaného tak vyústilo až v súdny spor, ktorý prebiehal 2 roky a ku ktorému by nebolo došlo, keby žalovaný postupoval s odbornou starostlivosťou, korektne a poctivo. Navyše, žalobca by nemusel niesť náklady na právne zastúpenie. Súd považuje postup žalovaného za absolútne neprípustný, nepoživajúci právnu ochranu a to aj s poukazom na to, že sa nejedná o ojedinelý prípad. Vysoká miera neprofesionality a nepoctivého konania žalovaného preto zodpovedá, podľa názoru súdu, požadovanej sume primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500,- eur.

11. Vo vzťahu k primeranému finančnému zadosťučineniu súd dodáva, že žalobca si úspešne uplatnil na súde porušenie svojho práva ako spotrebiteľa (v konaní sp. zn. 8Csp/144/2016) a preto má nárok na primerané finančné zadosťučinenie z dôvodu, že porušenie jeho práv, prípadne povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa ako aj osobitným predpisom je spôsobilé privodiť mu ujmu ako spotrebiteľovi. Je nepochybné, že žalovaný je podnikateľom v oblasti spotrebiteľských úverov, a preto má konať v súlade so zákonmi na ochranu spotrebiteľa. Keďže boli porušené práva spotrebiteľa vo vzťahu k jednotlivým zmluvným dojednaniám tak, ako bolo konštatované v rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 8Csp/144/2016, má v konečnom dôsledku žalobca ako spotrebiteľ právo na primerané finančné zadosťučinenie (rozhodnutie Krajského súdu Trenčín zo dňa 29. 6. 2016, sp. zn. 5Co/934/2015).

12. Z citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. je zrejmé, že splnenie hmotnoprávnych podmienok uvedených v tomto ustanovení zákona je úspech pri ochrane práva spotrebiteľa v dôsledku porušenia práv a povinností ustanovených týmto zákonom (rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 24. 2. 2015, sp. zn. 18Co/285/2014).

13. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hrozacej žalobcovi v súvislosti so žalovaným uplatňovaným nárokom.

14. Napríklad aj Krajský súd Trenčín (sp. zn. 5Co/934/2015) považuje za súladné so zákonom, aby sa výška primeraného finančného zadosťučinenia odvodzovala od výšky úveru, morálnej a majetkovej ujmy. Krajský súd Prešov (sp. zn. 7Co/350/2015) považoval za logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hrozacej žalobkyni v súvislosti so žalovaným uplatňovaným nárokom. Predmetný názor by teda bolo možné aplikovať na toto konanie v tom zmysle, že výška primeraného finančného zadosťučinenia by mohla vychádzať z ujmy hrozacej žalobcovi v súvislosti s nezákonnou odplátou úveru, ktorú žalovaný od nej požadoval, hoci na ňu nemal nárok, čo bolo súdom aj právoplatne potvrdené. Teda bez zásahu súdu by žalovaný zasiahol do majetkových práv žalobcu v rozsahu rovnajúcom sa odplate za úver. Odplata

za poskytnutie úveru formálne predstavovala 1500,13 eura (celková čiastka - istina). Skutočná odplata po zohľadnení nezákonného strhnutia poplatku však predstavovala až sumu 1672,62 eura. Žalobca na zmluvu zaplatil celkom 3897,99 eura, pričom čerpal iba 1570,36 eura. Rozdiel tak predstavuje sumu 2327,63 eura; teda v tejto výške boli zároveň ohrozené majetková práva žalobcu. Preto považuje žalobca výšku primeraného finančného zadostučinenia 500,- eur za primeranú na to, aby pre spotrebiteľa predstavovala dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že spotrebiteľ bol nútený domáhať sa ochrany práv na súde (aby tak naďalej neznižoval svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom) a zároveň táto výška finančného zadostučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj odradzovaciu funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného.

15. Na základe uvedeného súd žalobe vyhovel v plnom rozsahu.

16. Súd uvádza, že v prípade, ak sa v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou strán konania, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

17. Súd dáva stranám do pozornosti, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva slobôd nepatrí dožadovať sa nimi navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

18. O nároku žalobcu na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, pričom žalobca bol v konaní plne úspešný, preto mu súd priznal náhradu trov konania vo výške 100 %. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspech, t. j. strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie a to v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje (§ 362 ods. 1 CSP). Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP).

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 371 CSP žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť.

Podľa § 372 CSP v odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.